

A hinta

Jerkó nyaralni érkezett a nagyszüleihez egy gyönyörű kis faluba, Lapuba. A kutyája és egyben legjobb barátja, Fufi is elkísérte. Jó párszor töltötték már itt a szünidőt, de Jerkó érezte: ez a nyár más lesz, mint a többi.

Ahogy kilépett nagyapóhoz az apró parasztház verandájára, és körülnézett a viruló kertben, rögtön eszébe jutott valami:

– Apó, de jó lenne egy hinta! Mit gondolsz, építhetnénk egyet? – kérdezte, Fufi pedig egyetértően vakkantott.

– Hohohohó, kisunokám, mi sem egyszerűbb ennél! – mondta Apó, és elviharzott a kulipintyó irányába, ahol a szerszámokat tartotta.

Kisvártatva megjelent egy hatalmas rönkfával, majd újra eltűnt. Aztán visszatért egy szerszámosládával, és szép ráérősen kipakolt.

– Na, Jerkó, kisunokám, most figyeljél, mert ez itt a fejsze! – És sitty-sutty, Apó a fejszével szétkummantotta a rönkfát.

Aztán a fűrész segítségével a fadarabokból kis léceket fabrikált. A szögelésben már Jerkó is segített, Fufi pedig az árnyékban heverészve figyelte, hogy mi sül ki ebből.

– Hoppszalahopp, már kész is a hinta. Nem kell más, csak egy jó erős kötel meg egy kis égszínkék festék a csinosításhoz, és már repülhettek is! – mosolygott Apó, majd ismét elsietett, és egy pillanat múlva hatalmas hohohohó! kiáltással tért vissza már a kötéllel és a festékekkel együtt.

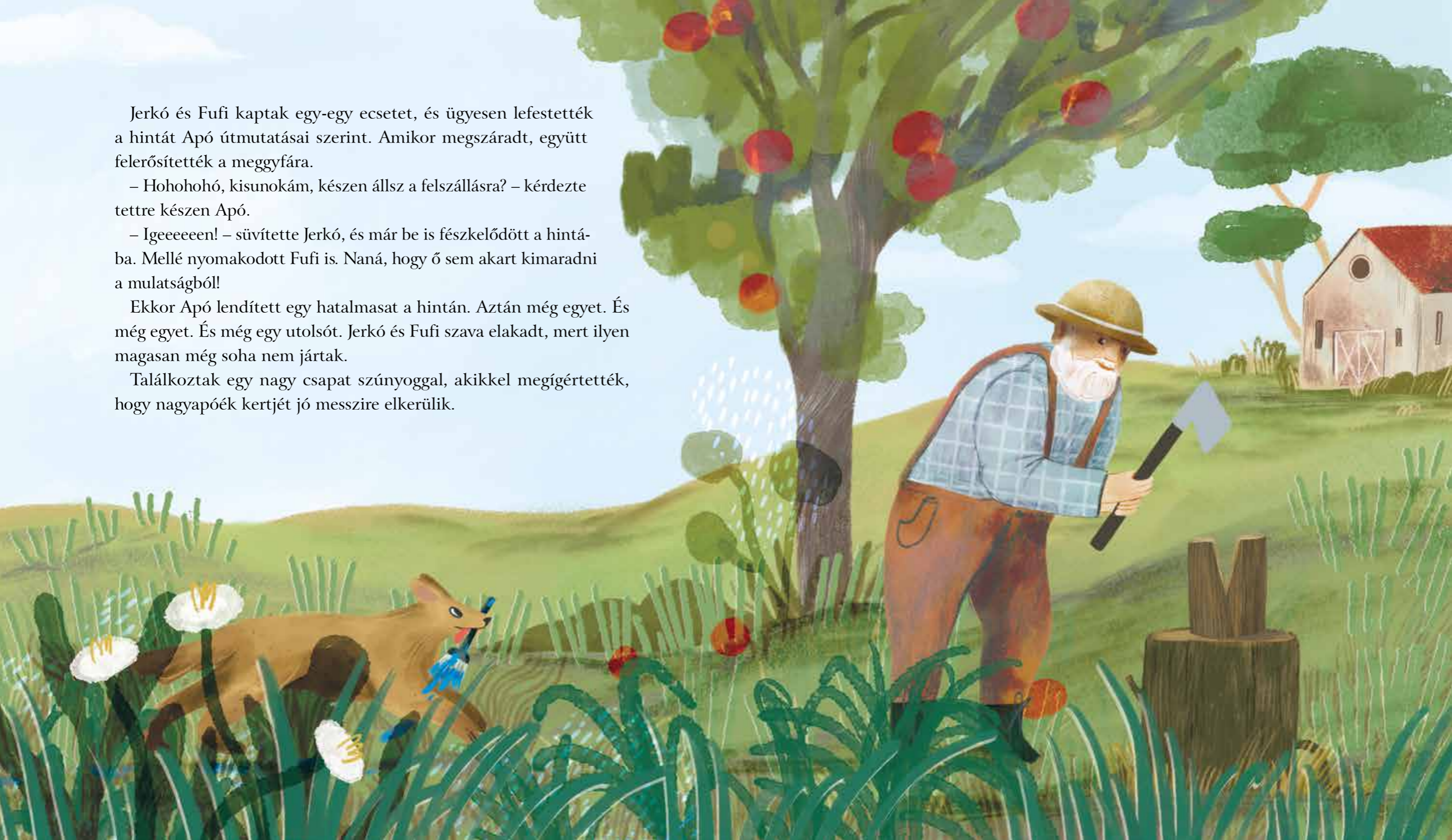
Jerkó és Fufi kaptak egy-egy ecsetet, és ügyesen lefestették a hintát Apó útmutatásai szerint. Amikor megszáradt, együtt felerősítették a meggyfára.

– Hohohohó, kisunokám, készen állsz a felszállásra? – kérdezte tettere készen Apó.

– Igeeeeen! – süvítette Jerkó, és már be is fészkelődött a hintába. Mellé nyomakodott Fufi is. Naná, hogy ő sem akart kimaradni a mulatságból!

Ekkor Apó lendített egy hatalmasat a hintán. Aztán még egyet. És még egyet. És még egy utolsót. Jerkó és Fufi szava elakadt, mert ilyen magasan még soha nem jártak.

Találkoztak egy nagy csapat szúnyoggal, akikkel megígértették, hogy nagyapóék kertjét jó messzire elkerülik.

Egy méhecske is megpihent a hintájukon. Elárulta, hogy idén nagyon különleges bodzaméz készül a kert végében álló kaptárban.

Megbeszélték a meggyvágóval az időjárást, aki szerint ha ilyen fülledt a levegő, akkor hamarosan eső lesz.

Végighallgatták a cinege panaszáradatát a bagolyról, aki egész éjjel furtonfurt huhog, majd a bagoly magyarázatát, miszerint ebből egy szó sem igaz.

Berepültek egy fecskerajba, ők azt csivítették, hogy milyen boldogok, hogy még több hónapnyi pihenőidejük van itt, a gyönyörű Lapun, mielőtt visszatérnének Afrikába.

Bekukkantottak egy repülőgépbe, ahol az utasok épp kikapcsolták a biztonsági öveiket, így ők is egy kicsit lazábban fogták a hinta kötelét.

Végül beszálltak a fellegek közé, és beleharaptak a legbodorabb felhőbe, ami tényleg vattacukorízű volt.

Fentről Lapu egészen aprónak tűnt, és mégis pontosan látták nagyapóék házat, körülötte a gyümölcsöst, a veteményest, a kulipintyót és a nagydombot is.

– Kézmosás, és jön a pampuska! – hallatszott valahonnan nagyon messziről Mamó hangja, a hinta pedig lassulni kezdett.

Amikor teljesen megállt, Apó kiemelte Jerkót, és mindentudóan azt kérdezte:

– Na, kisunokám, sokat panaszkodott a cinege a vén uhu bagolyra?

– Sokat. Apó, te tudtad, hogy ez egy csodahinta? – kérdezte elke-rekedett szemmel Jerkó.

– Tudtam – kacsintott Apó, de nem mondott többet, mert meglátta, hogy Mamó már integet a konyhaablakból, hogy siessenek, mert ki-hűl a vacsora, így inkább Jerkóval a nyomában berohant a konyhába.

